

# 1

Het was koud die avond. Koud en pikkedonker. Geen sterren, geen maan. Een kille wind rukte met elke laag handenvol bladeren van de takken. Ze waren nog nat van de motregen die die ochtend was neergedaald en bleven vies en slijmerig plakken op elk onbedekt stukje huid. We doken zo diep mogelijk weg in onze jassen toen er opnieuw een windvlaag over de heuvels joeg. Ik huiverde.

‘Getsie, er zit er een in mijn nek!’ Taylor Bell trok haar schouders op tot haar oren. Met één hand veegde ze vruchteloos over haar rug terwijl ze in de andere de fles wodka klemde waaruit ze al de hele avond zat te drinken. Een groot esdoornblad had zichzelf rond haar hals vastgezogen en plakte de blonde krullen die uit haar paardenstaart waren ontsnapt tegen haar huid. ‘Haal ’m eraf!’

Normaal gesproken was Taylor niet zo’n drinker, maar vanavond sloeg ze sterke drank achterover alsof het limonade was. Misschien had ze, net als veel anderen, de behoefte om de herinnering aan het ouderweekend van zich af te schudden, dat een paar uur geleden was afgesloten met een ceremonie in de kapel van Easton Academy.

Haar ouders hadden me best aardig geleden en Taylor had de indruk gemaakt zich bij hen op haar gemak te voelen. Ik vroeg me af of haar misschien iets anders dwars zat.

‘Jongens, haal dat ding van me af,’ jammerde ze opnieuw.

Kiran Hayes nam een beschaafd slokje uit haar zilveren drankflesje en trok haar lange, kasjmieren jas strak om haar knieën. ‘Ikke niet. Ik heb net een paraffinebehandeling gehad.’

Kiran was het eerste model dat ik ooit van dichtbij had meegemaakt en ze was ongelooflijk mooi. Ze had altijd net iets laten doen. Wenkbrauwen epilieren, highlights, lowlights, een chemische scrub of een zeewierpacking voor haar dijen.

Het klonk allemaal nogal onaangenaam, maar zo te zien werkte het wel.

Noelle Lang haalde met een geïrriteerde blik het natte blad uit Taylors nek. 'Tutjes,' zei ze neerbuigend. Ze smeed het blad op de grond, waar het terechtwam voor het platte rotsblok waar Ariana Osgood op zat. Ariana bekeek het blad onderzoekend alsof het het geheim des levens zou kunnen prijsgeven. Toen hief ze haar gezicht naar het windvlaagje dat haar lange, bijna witblonde haar bewoog en sloot genietend haar ogen.

Ik haalde mijn derde blikje bier uit de koelbox aan de andere kant van de open plek en bekeek het groepje met de blik van een antropoloog die een tot dan toe onbekende mensensoort heeft ontdekt. De Billings Girls hadden me gefascineerd vanaf het moment dat ik hen voor het eerst had gezien, vanuit het raam van mijn studentenkamer op Easton Academy. Het was een fascinatie op afstand geweest, schijnbaar zonder uitzicht op toenadering. Maar dat was niet lang zo gebleven. De Billings Girls waren nu mijn vriendinnen. Mijn clubgenootjes. De mensen met wie ik geregeld illegale feestjes hield in de bossen langs de rand van de campus.

Als je twee keer tenminste geregeld kon noemen.

Ik was nu een van hen en betekende dus iets op Easton. Hoe ik dat voor elkaar had gekregen? Geen idee. Nog onlangs had ik hun woede gewekt door te weigeren het uit te maken met mijn vriendje Thomas Pearson, die hun goedkeuring niet kon wegdragen. Ik dacht dat ik hen voor altijd kwijt was, toen ik hem zonder hun medeweten had aangeboden hem te helpen met zijn alcoholprobleem. Maar blijkbaar hadden ze er op de een of andere manier bewondering voor.

En gelukkig maar, want met hun hulp zou ik misschien het verleden achter me kunnen laten. Misschien zou ik ontsnappen aan het lot van al die andere mensen uit Croton, Pennsylvania, die na twee jaar op een slechte universiteit naar hun geboorteplaats terugkeren om assistent-manager te worden in de plaatselijke supermarkt. Met de steun van de Billings

Girls maakte ik een kans in dit leven. Had ik een toekomst. De mogelijkheid om deel uit te maken van een wereld waar ik tot nu toe alleen maar van had kunnen dromen – de wereld van succes, privileges en vrijheid.

‘Gaat het Reed?’ vroeg Noelle. Ze duwde haar lange donkere haar over haar schouder. ‘Als je geen zin meer hebt in bier, wil Kiran vast wel een Hayes Special voor je mixen.’

Er vonkte iets ondeugends in haar ogen; waarschijnlijk was het haar opgevallen dat ik nogal in mezelf gekeerd was geweest. Ze moesten niet denken dat ik niet dankbaar was voor de uitnodiging en voor alles wat ze voor me gedaan hadden. Voor het feit dat ik nu een biertje voor mezelf haalde, in plaats van klusjes voor hen op te knappen. Want dat had ik sinds de eerste schoolweek voortdurend gedaan. Ik wuifde haar voorstel weg en hield het flesje omhoog. ‘Nee, dit is prima.’

Ik haalde de kroonkurk eraf met de roestige flesopener en nam een flinke slok in de wetenschap dat ze nog steeds naar me keek. Eerder die avond had ik het eerste flesje bier van mijn leven gedronken. Dit was mijn derde en die ging al wat gemakkelijker naar binnen. Het idee was dat je grote slokken nam en het bier doorslikte voordat je het kon proeven. Juist. Heel verfrissend. Ik haalde diep adem terwijl er weer een kille windvlaag langskwam en ik huiverde in mijn trui. Ik wilde net weer naar de meisjes lopen toen mijn aandacht werd getrokken door een gesprek bij het kampvuur.

‘Ik voorspel dat dit de geschiedenis ingaat als een van de beste verdwijntrucs ooit,’ zei Dash McCafferty.

‘Misschien zit hij bij zijn oma in Boston,’ opperde Josh Hollis.

Dash haalde zijn schouders op. ‘Volgens mij hebben ze het huis van dat mens al helemaal leeggehaald.’

Ze hadden het over Thomas. Het was niet te geloven dat hij hier de vorige keer nog geweest was. Het was nu ongeveer 48 uur geleden dat iemand Thomas Pearson gezien had. Hij was

van Easton verdwenen zonder ook maar een briefje achter te laten. En volgens zijn kamergenoot Josh, die naast de andere jongens in de vlammen staarde, was hij vertrokken zonder ook maar iets mee te nemen, zelfs zijn favoriete zwarte t-shirt niet. Vrijdagochtend had Thomas nog tegen me gezegd dat hij van me hield. Hij had me laten beloven dat ik er voor hem zou zijn, wat er ook zou gebeuren, en vervolgens was hij van de aardbodem verdwenen.

Ik vroeg me af wat Josh wist over mij en over de dingen die Thomas en ik gedaan hadden. Had Thomas hem verteld dat we seks hadden gehad in hun studentenkamer? Was Thomas van het loslippige type? Ik wist het niet. Ik kende hem nog te kort om dat te weten. Maar elke keer als ik Josh zag, rilde ik bij het idee dat hij misschien dingen van me wist. Ik wilde niet dat de halve school ervan op de hoogte was dat ik naar bed was geweest met een jongen die het misschien goed bedoelde, maar die duidelijk te veel problemen had om een gezonde relatie mee op te bouwen. Naar bed geweest met een jongen van wie ik inmiddels (al voor zijn verdwijning) had ontdekt dat ik beter niets met hem te maken kon hebben, maar met wie ik toch een band voelde. Naar bed geweest met Thomas Pearson, die zoals ik onlangs had ontdekt, Eastons belangrijkste drugsleverancier was. Ik kon het nog steeds niet bevatten.

Josh nam een slok van zijn bier dat hij tot nu toe niet had aangeraakt. Het groene bierflesje in zijn hand paste niet bij zijn ronde babygezicht. Met zijn blonde krullen die dansten in de wind, de lange gestreepte sjaal en het gekreukelde roestbruine t-shirt onder een bruin ribjasje zag hij eruit als een serieuze, gedreven kunstenaar. Dat vond ik leuk aan hem. Dat, en het feit dat hij een harde stem had, zodat ik onopvallend het gesprek kon af luisteren.

‘Zou hij niet in hun huis in Vail zitten?’ vroeg hij.

‘Welnee man, Pearson gaat echt niet op zo’n voor de hand liggende plek zitten,’ zei Dash. Hij haalde luidruchtig zijn neus op. Voor zo’n knappe jongen – beeldhouwde trekken, blond,

recht uit een kledingreclame – had hij wat smerige gewoontes. Hij spuugde in het vuur en nam een slok bier.

‘Lekker, Dash,’ riep Noelle vanaf de andere kant van de open plek.

‘Bedankt, schat,’ antwoordde hij en hij hernam het gesprek. ‘Ik begrijp niet dat ze de plaatselijke politie hebben ingeschakeld. Zonde van de tijd. Als Pearson ergens zit, is het in New York.’

‘Denk je?’ De hoop in Joshs’ stem deed de mijne weer opflakkeren.

‘Ben je gek,’ zei Gage Coolidge. Gage was van het magere, lange, metroseksuele soort. Met zijn donkere rechtopstaande haar zag hij eruit als een lid van een Engelse boyband. ‘Thomas Pearson haalt gewoon de grootste stunt aller tijden uit. De complete oostkust is naar hem op zoek terwijl hij zich ergens suf aan het feesten is.’

‘Ja, misschien,’ zei Josh. Hij kauwde op de binnenkant van zijn wang en staarde naar het vuur.

‘Niks misschien,’ zei Dash. ‘Geloof me nou maar. Over minder dan een maand is het Halloween. En je weet wat dat betekent.’

‘De Legacy,’ zei Josh.

‘Precies.’ Dash maakte een vinger los van zijn bierflesje en wees ermee naar Josh. ‘Denk maar niet dat Pearson dat laat lopen. Ik verwed mijn notebook erom dat hij daar komt opdagen.’

‘En dat wil wat zeggen,’ zei Gage.

‘Echt wel.’

‘Maar je hebt wel gelijk,’ knikte Josh. ‘De Legacy is ondenkbaar zonder Pearson.’

‘Man! Als hij daar is, slepen we die sukkel mee hiernaartoe en halen we onze medailles op,’ zei Gage.

‘Allright!’ Dash gaf Gage een high five over het hoofd van Josh heen.

De Legacy? Wat was dát nou weer? Ik maakte me los van

de boomstam waar ik tegenaan had staan leunen. Noelle en de anderen zouden wel weten waar het over ging. Maar voordat ik een stap kon verzetten, stond Natasha Crenshaw naast me en sloeg haar arm om mijn nek.

‘Hé, Reed! Waar ga je heen?’

Ik verstarde en vroeg me af wat ze van me wilde. Natasha Crenshaw was mijn nieuwe kamergenote in Billings. Maar dat was alleen te danken aan het feit dat haar beste vriendin, Leanne Shore, van school getrappt was vanwege fraude. Het had enorme commotie veroorzaakt. Natasha had gekookt van woede sinds ik gisterochtend mijn spullen had uitgepakt. De haat kwam uit haar poriën. Vandaar mijn verbijstering over haar toenadering.

‘Gaat het?’ vroeg ik.

‘Prima hoor.’ Ze lachte haar verblindend witte tanden bloot.

Natasha had een donkere huid, donker haar en het lichaam van Tyra Banks. Ik bloosde toen ik haar zachte rondingen tegen me aan voelde drukken. Zelf had ik een jongensachtig lichaam en ik vroeg me af hoe het moest zijn om met zo veel borst en bil rond te lopen. Ze trok me bij de jongens vandaan. ‘Hé, moet je horen. Sorry dat ik de laatste dagen niet zo toeschietelijk ben geweest. Ik ben nog steeds een beetje ondersteboven van wat er is gebeurd met Leanne en dat heb ik op jou afgereageerd. Dat had ik niet moeten doen. Wil je me vergeven?’

Dat was nog zoiets met Natasha: ze was altijd zo recht voor zijn raap. In tegenstelling tot de anderen leek ze niets te verbergen te hebben, wat voor mij een onbekend concept was.

‘Eh, natuurlijk...’ zei ik onzeker.

‘Mooi! Want ik wil graag dat we vriendinnen worden,’ zei Natasha. Ze pakte mijn hand. ‘Heel goede vriendinnen.’

Ze keek er zo oprecht bij, dat ik moest glimlachen, half geamuseerd en half gevlaid.

‘Oké. Dat wil ik ook graag,’ zei ik.

‘Mooi zo!’ riep Natasha. Ze haalde een minuscule

cameraatje uit de zak van haar leren jas en hield het met één hand omhoog, terwijl ze me met de andere naar zich toetrok.

‘Lach eens.’

Ik lachte, de camera flitste en ik knipperde met mijn ogen om de ronddrijvende paarse vlekken van mijn netvlies te krijgen.

Natasha keek naar het schermpje. ‘Niks meer aan doen.’

‘Ja, gaaf.’ Ik wierp een blik naar Josh en de anderen, die nu op gedempte toon stonden te praten. Ik vroeg me af of ze het nog steeds over Thomas hadden en of ze iets aan mij zouden loslaten.

‘Ik eh... ben zo terug.’

Ik was net op weg naar het kampvuur toen de jongens plotseling als één man opkeken en ‘Whittaker’ in mijn richting schreeuwden.

Ik struikelde haast. ‘Watte?’

‘Mijne heren, mijne dames! Wat hartverwarmend om iedereen hier als vanouds bijeen te zien.’

Huh?

Vanachter mijn rug dook de grootste jongen op die ik ooit buiten een footballteam had gezien. Hij was bijna twee meter lang en minstens honderd kilo, maar hij droeg die kilo’s met waardigheid. Rechtop en vol zelfvertrouwen liep hij op ons af. Hij had blozende wangen en een rond brilletje. Zijn haar zou niet misstaan hebben bij een volwassen man: aan de voorkant stond het in stekels rechtop en aan de achterkant was het met gel glad gekamd. Hij beende over de open plek, knikte minzaam naar de Billings Girls en gaf zich over aan talloze high fives met Dash, Gage, Josh en de andere jongens.

‘Hoe vergaat het jullie allen op deze prachtige avond?’ informeerde hij met luide stem. Hij stak zijn handen uit naar de vlammen, wreef ze tegen elkaar en hield ze toen weer bij het vuur.

Wie was dit in hemelsnaam? En waarom praatte hij als een personage uit een negentiende-eeuwse roman?

Gage grijsde en nam een slok bier. 'Hoe was het in Oost-Azië? Is Chinees eten inderdaad lekkerder in China?'

Ik kon Whittakers antwoord niet verstaan omdat er net een windvlaag voorbijkwam, maar alle jongens moesten lachen om wat hij zei. Met geamuseerde, opgewonden blikken kwamen ze om hem heen staan. Het was alsof de kerstman zojuist de kleuterschool was binnengelopen. Ik draaide me langzaam om naar Noelle en de anderen.

'Hé Reed, ik dacht al dat je ons vergeten was,' merkte Noelle koeltjes op. Ze was het enige meisje van Billings dat bier dronk en dat was meteen de reden waarom ik dat ook deed. De rest had gekozen voor mixdrankjes, afkomstig uit de flessen die Kiran en de jongens hadden weten te bemachtigen. 'Ben je soms weer verliefd?' vroeg Noelle.

'Hoezo?'

'Je kunt je ogen niet van Whittaker afhouden,' mengde Kiran zich met glimmende ogen in het gesprek. 'Interessante keus.'

'Alsjeblijft zeg. Ik staar helemaal niet,' zei ik. 'Ik vroeg me alleen maar af wie dat is.'

'Whittaker?' zei Noelle. 'Dat is gewoon... Whittaker. Zoals hij is er maar één.' Ze keek rond in de kring van Billings Girls en glimlachte traag. 'Misschien moet ik je maar eens even voorstellen.'

Ze stond op, pakte me bij mijn pols en trok me mee over de open plek voordat ik een woord van protest kon laten horen.

'Hé, Whit!' riep ze en ze gebaarde met haar flesje.

'Dit is het meisje over wie ik het had.'

Met haar gespierde armen lanceerde ze me praktisch richting Whittaker. Ik was overvallen door de onverwachte snelheid waarmee het gebeurde en struikelde. Om mijn val te breken stak ik mijn handen vooruit en kwam tegen zijn borst tot stilstand. Natuurlijk barstten de jongens in lachen uit. Whittaker hield me overeind door me bij mijn ellebogen vast te pakken.



‘Gaaf het?’ vroeg hij.

Hij had warme, bruine ogen.

‘Niks aan de hand,’ antwoordde ik gegeneerd.

Maar wacht eens. Had Noelle nou gezegd dat ik het meisje was over wie ze het had gehad? Wanneer dan? En waarom?

Whittaker stak zijn hand uit. ‘Ik ben Walt Whittaker. Maar mijn vrienden noemen we Whittaker. Of Whit. Wat je maar refereert.’

‘Reed Brennan.’ Ik schudde zijn hand, die verrassend zacht en warm was.

‘Dus jij bent nieuw op Easton, heb ik begrepen. Welkom,’ zei hij.

Zijn stem resoneerde op een prettige manier. Troostend en op de een of andere manier vertrouwd.

‘Jij niet dan?’ vroeg ik.

Nogmaals moest iedereen lachen, zelfs Whit. ‘Nee, nee. Mijn familie maakt al generaties lang deel uit van het meubilair hier,’ zei hij. ‘Ik ben net terug van vakantie met mijn ouders. We hebben een rondtocht gemaakt door Oost-Azië. China, Singapore, Hongkong, de Filippijnen... Heb jij veel gereisd, Reed?’

Niet bepaald nee. Tenzij je de uitjes naar het pretpark meeteelde in de tijd dat ik nog roze gympen droeg.

‘Niet echt, nee.’

Hij keek me lang en doordringend aan, alsof er iets niet klopte aan mijn antwoord. Ik kreeg het warm onder zijn onderzoekende blik.

‘Wat jammer,’ zei hij. ‘Je kunt jezelf pas werkelijk doorgronden als je iets van de wereld gezien hebt.’

Ik deed mijn best om een antwoord te verzinnen dat niet naïef en onbenullig zou klinken, toen Gage Whittaker op zijn schouder sloeg.

‘Kom nou eens hier, man! We hadden het net over de Legacy. Vertel ons eens wat je daarvan weet.’

Whittaker grijnsde. ‘Ah, de Legacy. Dus het is weer zover.’

Waar ging dit toch over? Ik wilde het wel vragen, maar het zou wel weer een van die dingen zijn waar ze allemaal van op de hoogte waren. Mijn vragen zouden pijnlijk aan het licht brengen dat ik helemaal niets wist. Dat ik een complete buitenstaander was. Ik besloot mijn mond te houden in de hoop dat ik er te zijner tijd iets over zou opvangen.

‘Misschien spreken we elkaar straks nog,’ zei hij tegen mij. ‘Ja, eh... vast wel.’

Gage trok Whittaker weg voor een onderonsje met de andere jongens en Noelle dook naast mij op.

‘En? Is hij al onder de indruk van je charmes?’

‘Heb je het met hem over mij gehad?’ vroeg ik.

Noelle haalde haar schouders op. ‘Ja. Ik dacht dat jullie maar eens kennis moesten maken. Whit kan een hoop voor je betekenen. Hij heeft een enorme... algemene ontwikkeling.’

Ik probeerde geen aandacht te besteden aan de beledigende boodschap van die opmerking.

‘Noelle, ik heb een relatie met Thomas, weet je nog?’ zei ik. Het kon me niet schelen dat ze het daar niet mee eens was. Zijn verdwijning maakte alle andere zorgen onbelangrijk.

Ze keek met een zure blik om zich heen. ‘O ja. En waar is Thomas ook alweer...?’

Mijn maag trok samen. ‘Dat eh... weet ik niet.’ Over Noelles schouder heen zag ik dat Ariana, Kiran en Taylor kwamen aanlopen, duidelijk geïnteresseerd in het onderwerp van ons gesprek onder vier ogen.

‘Precies. Leuk vriendje, dat zomaar verdwijnt zonder jou te vertellen waar hij heen gaat. Of zelfs dát hij weggaat,’ zei ze. Ze rolde geïrriteerd met haar ogen en nam nog een slok bier, zodat ik haar woorden tot me kon laten doordringen. ‘Nee, dan Whit. Die is echt leuk. Een áárdige jongen.’

‘In tegenstelling tot sommige anderen,’ zei Kiran misprijzend.

Zelfs nu Thomas op mysterieuze wijze was verdwenen, konden ze hun minachting voor hem niet verbergen. Ze

hadden hem nooit gemogen en dat zou niet veranderen.

‘Bovendien,’ mengde Ariana zich in het gesprek, ‘kun je van Whit bepaalde dingen krijgen. Dingen waar je anders niet aan zou kunnen komen.’

Dingen krijgen? Wat bedoelde ze daar nu weer mee?

Ariana staarde naar Whit met haar helderblauwe ogen en ik vroeg me af of hij het voelde. Of hij het net zo ongemakkelijk vond als ik.

‘Wat dan?’ vroeg ik.

‘Een leven, bijvoorbeeld,’ zei Kiran cynisch.

‘Kiran!’ zei Ariana bestraffend.

‘Ga nou maar met hem praten,’ zei Noelle. ‘Je hoeft niet direct met hem te trouwen.’

Ik haalde diep adem en nam een laatste slok bier, terwijl ik Whit gadesloeg. Hij leek me aardig. Beleefd en volwassen. En de jongens waren duidelijk dol op hem. Hij was misschien iets te zwaar, maar wat ging mij dat aan?

‘Ga hem dit maar brengen,’ zei Kiran. Ze gaf me een heupflesje met haar Special Hayes. ‘Whittaker is dol op mijn brouwsels.’

Daar stond ik met het ijskoude, gladde flesje in mijn ene en mijn fles bier in de andere hand. Misschien moest ik deze door de Billings Girls goedgekeurde jongen een kans geven. Ik was nu tenslotte ook een Billings Girl. Dan moest ik me er ook maar eens naar gaan gedragen.

# 2

‘Het was echt een eyeopener om tussen de lokale bevolking te leven,’ zei Whittaker terwijl we bij de open plek vandaan slenterden. ‘Ze bezitten niets. Alleen een houten kom en een kopje rijst. Maar ze zijn enorm spiritueel. Begrijp je wat ik bedoel?’

‘Dus je overnachtte in hun dorp?’ vroeg ik met mijn blik strak op mijn voeten gericht. Ik was aan mijn vierde biertje bezig en alles werd een beetje wazig. ‘Gaaf zeg.’

Ik kon me niet meer herinneren wiens idee het was geweest om met zijn tweeën ergens anders verder kennis te maken. Van hem? Van mij? Van Noelle?

‘Nee, we sliepen uiteraard in het hotel,’ zei Whit. ‘Weet je wel wat voor ziektes je in zo’n dorpje kunt krijgen?’

Ik keek vragend opzij. ‘Maar je zei toch dat je onder de bevolking leefde?’ Op dat moment struikelde ik over een steen en mijn enkel vouwde dubbel. Zijdelings viel ik tegen Whittaker aan.

‘Oeps.’

Whittaker pakte me vast met twee massieve armen. ‘Gaat het wel?’

Ik schraapte mijn keel. De bomen golfd en dansten om me heen.

‘Ja, uitstekend,’ zei ik, in een poging dezelfde beschaafde conversatietoon te vinden als hij.

‘Wellicht moeten we even gaan zitten,’ stelde hij voor.

Nu begon de grond ook schuin te zakken. Hoe kwamen mensen erbij dat drinken leuk was? Het was misselijkmakend.

‘Ja, dat lijkt me een goed idee.’

Whittaker leidde me naar een dikke boomstam die ergens in de vorige eeuw was omgevallen en nu was begroeid met mos en klimop. Hij hield me vast tot ik stevig zat en liet me toen pas los. Ik hield me vast aan het koude, ruwe hout om

niet voorover te vallen en schudde mijn haar uit mijn gezicht. Whittaker ging naast me zitten en keek me met een glimlach aan.

‘Noelle had gelijk. Je bent inderdaad erg mooi,’ zei hij. ‘Een klassieke schoonheid, net als Grace Kelly.’

‘Grace wie?’ vroeg ik.

Whittakers glimlach werd breder. ‘Een actrice. En een prinses. Een ongelooflijk verhaal eigenlijk: ze begon als arm boerenmeisje, werd gigantisch beroemd in Hollywood, trouwde met een Europese prins...’

‘Klinkt goed,’ zei ik.

‘...en kwam vervolgens om tijdens een ernstig auto-ongeluk,’ maakte Whittaker zijn zin af.

‘O.’ Nou, leuk verhaal.

Whittaker bloosde en wendde zijn blik af terwijl hij een slok uit het flesje nam. ‘Wil je ook wat?’

Ergens wist ik wel dat het waarschijnlijk geen goed idee was om nog meer te drinken, maar ik wist ook dat Kiran altijd vruchtensap door haar brouwseltjes deed. En vruchtensap was gezond, toch? Met al die vitamines en zo.

‘Nou, graag,’ zei ik.

Ik zette het bijna lege bierflesje op de grond en viel er bijna overheen. Ik kwam met mijn handpalm op de grond terecht en duwde mezelf weer omhoog in een poging te doen of er niets aan de hand was. Maar ik was mijn evenwicht kwijt en toen ik naar de fles reikte, viel ik in Whittakers armen. Vol schaamte sloot ik mijn ogen en opnieuw helde de grond over. Heel fijn. Nu begonnen mijn hersens het ook nog te begeven.

‘Sorry,’ zei ik.

‘Het geeft niet,’ antwoordde Whittaker. ‘Kom maar, ik help je wel even.’

Ik voelde me direct minder duizelig toen hij een robuuste arm om me heen legde. Met enige moeite draaide ik de dop van de fles en nam een lange teug. Mmmm. Dat Hayes-spul smaakte goed. En Whittaker voelde lekker warm. Ik sloot ge-

nietend mijn ogen en zette nogmaals de fles aan mijn mond. Weer dat duizelige gevoel. Van schrik verslikte ik me, en hangend naar adem sproeide ik alcohol alle kanten op.

‘Gaat het?’ vroeg hij.

Ik boog me benauwd voorover. ‘Ja hoor. Niks aan de hand.’ Whittaker trok een zakdoek uit zijn zak en gaf hem aan mij. Ik hoestte in de zachte stof en veegde mijn gezicht af. De zakdoek rook naar aftershave. In de hoek stonden Whittakers initialen geborduurd. Helemaal zoals het hoorde, constateerde ik. Iedereen die ik kende gebruikte papieren zakdoekjes, maar op de een of andere manier was ik niet verbaasd dat hij een zakdoek van textiel had.

‘Sorry,’ zei ik toen ik eindelijk weer adem kon halen. Ik wilde hem de zakdoek teruggeven, maar zijn hand sloot zich om de mijne.

‘Hou maar.’

Ik bloosde.

‘Je vindt me vast een enorme sukkel,’ probeerde ik luchtig. Hij keek in mijn ogen. ‘Integendeel. Ik vind je heel bijzonder.’

Toen kuste hij me. Hé, dat was bepaald niet de bedoeling! Ik moest Walt Whittaker niet zoenen. Ik moest Thomas zoenen. Thomas, mijn vriendje. Thomas, die knappe jongen aan wie ik mijn maagdelijkheid verloren was. Was hij maar hier. Wist ik maar waar hij was, verdorie. De gedachte aan Thomas spoelde over me heen. Thomas. Thomas. Thomas. Zijn lippen, zijn handen, zijn vingers, zijn tong...

En plotseling kuste ik Thomas. Ik voelde zijn heerlijke, warme lippen; zijn sterke, pezige armen. Ondanks alles wat er de laatste dagen gebeurd was, miste ik zijn aanraking. Dat was het enige wat altijd klopte. Half buiten mezelf sloeg ik mijn armen om Whittakers brede nek, wat voor hem een teken was om verder te gaan. Met onhandige, ruwe bewegingen bewoog hij zijn lippen over de mijne in een tempo alsof hij vuur wilde maken. Ik pakte zijn gezicht vast met mijn handen om een

inde te maken aan zijn pogingen, maar dat vatte hij op als een teken van enthousiasme. Plotseling voelde ik zijn tong tussen mijn lippen en in mijn mond.

De arme jongen had geen idee hoe het moest. Ik wilde hem het liefst wegduwen, maar hoe moest ik dat aanpakken zonder hem in verlegenheid te brengen? Ik liet hem zijn gang maar gaan, in de hoop dat hij door zou krijgen hoe het moest, of zou stoppen om adem te halen.

Toen voelde ik plotseling zijn grote hand op mijn borst. Hij kneep er hard in alsof hij een sinaasappel uitperste. Op hetzelfde moment was Thomas terug en wist ik weer hoe het met hem altijd geweest was. Thomas met zijn sexy glimlach, zijn ervaren, zachte handen; zijn huid tegen de mijne. Waar was ik in hemelsnaam mee bezig? Wie was die vent die me betastte alsof ik een EHBO-oefenpop was?

Met schrik voelde ik hoe de inhoud van mijn maag omhoog kwam. Overgeven. Ook dat nog. Ik stond op het punt te gaan braken, recht in Walt Whittakers mond.

Met een ruk duwde ik hem van me af. Terwijl hij verward iets mompelde, draaide ik me om, boog me voorover en braakte over de bladeren achter de boomstronk. Mijn ogen prikten, mijn keel brandde en mijn maag trok pijnlijk samen. Whittaker stond op en liep een stukje van me weg om me wat privacy te geven. Gelukkig maar. Kotsen onder de ogen van een jongen die ik net had gekust, was werkelijk het laatste wat ik wilde.

‘Gaat het weer?’ vroeg hij toen het eindelijk over was.

Die zin had ik die avond vaker gehoord.

Ik knikte langzaam, te beschaamd om een woord uit te brengen.

‘Zal ik je terugbrengen naar Billings?’ vroeg hij.

Ik knikte nogmaals. Whittaker stak zijn hand uit en hielp me overeind. Hij legde zijn arm om me heen en samen liepen we terug naar de open plek. Ik leunde tegen hem aan, slap als te lang gekookte spaghetti. Toen we bij de anderen terugkwa-

men, staarde iedereen ons aan. Ik zag er ongetwijfeld niet uit. Heel even kruiste mijn wazige blik die van Josh. Zijn gezicht stond strak.

‘Ach, kijk die duifjes eens,’ zei Noelle met een veelzeggende blik.

‘Ik breng haar even terug,’ zei Whittaker. Hij klonk trots.

‘Briljant idee,’ mompelde Dash.

Noelle gaf Whit een schouderklopje. ‘Zul je goed op haar passen?’

Met mijn laatste krachten wist ik een zwak glimlachje tevoorschijn te toveren. Zelfs in mijn huidige gammele en beschaamde staat, kon ik Noelles goedkeuring voelen. Ik had iets gedaan waar ze van onder de indruk was en dat was in elk geval goed. Hoe gunstiger de indruk die Noelle van me had, hoe beter.



# 3

Het eerste waar ik me van bewust werd, was de smerige riolsmaak in mijn gortdroge mond. Toen van de stekende pijn in mijn schedel. Vervolgens drong het tot me door dat ik het koud had en ten slotte hoorde ik het lawaai.

Getrommel. Onophoudelijk getrommel.

‘Kom op, nieuwe! Het is al zes uur geweest. Als je zo doorgaat bereik je nooit iets!’

Elke bons die weerkaatste tegen de binnenkant van mijn hoofd zorgde voor een nieuwe steek van pijn.

Met moeite opende ik mijn pijnlijke, droge ogen. Voor me zag ik de crèmekleurige muur van mijn kamer en onder me voelde ik mijn matras. Maar dat was het enige wat klopte.

‘Vooruit, slaapkop. De vakantie is voorbij. Opstaan, lui varken.’

Het was Noelle die daar boven het gebons uit stond te schreeuwen. Ik draaide me op mijn rug, wat een nieuwe pijnscheut in mijn hoofd opleverde, en ik keek omhoog. Mijn maaginhoud kwam naar boven. Over me heen hing niet alleen Noelle, maar ook Kiran, Taylor, Ariana, Natasha en vier andere Billings Girls van wie ik me de naam vanwege de enorme hoofdpijn even niet kon herinneren. Kiran sloeg met het handvat van een schaar op een rood met zwarte trommel. Noelle had iets wits met ruches over haar arm hangen. Taylor stak me met een vastberaden blik een Swiffer toe. Haar holle blik en roodomrande ogen verrieden een kater. Natasha, aan het voeteneind, had de dekens van me af getrokken – vandaar het kippenvel.

Ik kneep mijn ogen dicht. ‘Wat moeten jullie van me?’ jammerde ik.

Gelukkig hield het getrommel op. Ik duwde mijn handen tegen mijn voorhoofd om de pijngolven in mijn hersenpan in te dammen.

‘Het is tijd voor je corvee, nieuwe,’ zei Noelle.

Ik trok verbijsterd mijn wenkbrauwen op, wat zorgde voor een nieuwe pijnscheut achter mijn slapen. ‘Hoezo?’

Ze pakte me bij beide polsen en trok me met een ruk overeind. Er volgde een explosie in mijn hoofd en ik voelde een enorme aandrang om over te geven. Ik hapte zwetend naar adem en bad in stilte dat ik niet in aanwezigheid van iedereen zou hoeven braken. Noelle trok het witte ding over mijn hoofd en bond het achter mijn rug vast. Toen ik erin slaagde mijn ogen weer open te doen, zag ik dat ik een wit schortje over mijn pyjama droeg. Op het linker schouderbandje zat een rode button met de tekst: HULP NODIG? ZEG HET MAAR. IK HEET GLUURDER.

Ik kreunde. Voor iets anders had ik de energie niet.

‘Je dacht toch niet dat je al klaar was?’ vroeg Kiran. Haar gehylighte haar was opgestoken en haar donkere huid glom tegen de achtergrond van haar witzijden jurk alsof hij was opgewreven.

Gisteravond had ze het meest achterovergeslagen van iedereen en toch zou ze nu zonder problemen een fotoshoot kunnen doen. ‘Nee, nee, nee. Waarom dacht je nou dat we je toegelaten hebben? Om je permanent beschikbaar te hebben natuurlijk. En dat betekent dus dat je altijd voor ons moet klaarstaan. Zo zit het toch?’ Bij die laatste woorden keerde ze zich quasierieus tot haar vriendinnen.

‘Ja, dat lijkt me logisch,’ antwoordde Ariana. Haar licht zuidelijke accent verzachtte haar harde woorden enigszins.

Waren ze gek geworden? Kwamen ze me echt uit bed sleuren om me met mijn eerste kater aan het werk te zetten? Was het dan nog niet klaar na alles wat ik voor hen gedaan had om hier binnen te komen? Ik had gedacht dat de proeftijd nu eindelijk voorbij was. Dat ik nu officieel een van hen was. Maar klaarblijkelijk begon de kwellung nu pas echt.

Plotseling voelde ik me volledig leeg van binnen, wat in combinatie met de dreunende hoofdpijn en de golven van

misselijkheid behoorlijk onaangenaam was. Maar wat moest ik? Weigeren? Echt niet. Dan zou ik in een oogwenk weer een onbetekende eerstejaars in Bradwell zijn.

Taylor duwde me de Swiffer in mijn handen. Normaal was ze altijd even fris en aantrekkelijk, maar door de kater zag ze er minstens tien jaar ouder uit. 'Hier. Sinds ik hier ben is er niet onder mijn bed gestoft. Vreselijk slecht voor mij allergie.'

Ik pakte het ding sprakeloos van haar aan en hield het tegen mijn borst, bang als ik was voor wat er zou gebeuren als ik me bewoog. Waarschijnlijk zou mijn hoofd loslaten van mijn romp.

'En als je daarmee klaar bent, kun je de bedden opmaken,' zei Noelle. 'En de gangen stofzuigen. Vóór het ontbijt graag. De stofzuiger staat in de gangkast.'

Ik staarde hen aan, met kloppende slapen, hopen dat ze allemaal in lachen zouden uitbarsten en zouden zeggen dat het een grap was, maar ze starden ongeduldig terug.

'Jullie menen het, hè?' zei ik schor.

Noelle trok haar neus op en wuifde met haar hand voor haar gezicht. 'Ik zou eerst maar eens gaan spoelen met Listerine als ik jou was. De hele kamer stinkt naar je adem.'

Een van de meisjes van wie ik de naam niet kende hield haar hoofd schuin. 'Hm, nog steeds Gluurder? Moeten we haar niet een meer toepasselijke bijnaam geven? Kontlikker?'

'Hielenlikker?' stelde Taylor voor.

Noelle kniep haar ogen nadenkend samen. 'Neuh. Dat zit er allemaal nét naast. Gluurder past toch het beste bij haar.'

Ik kromp ineen toen ze me – hard – op mijn schouder sloeg.

'Kom meisjes,' zong ze.

Gezamenlijk trippelden ze de kamer uit, behalve Natasha, die mijn lakens op de grond liet vallen en eroverheen liep op weg naar onze gemeenschappelijke badkamer. Ik wilde best gaan staan. Echt. Maar het leek me fysiek niet mogelijk met de pijn in mijn hoofd, mijn samenkrimpende maag en mijn droge keel.

Noelle bleef even staan bij de deur. 'O, en als het niet klaar is voor het ontbijt, loop je vanavond alle wc's langs met een tandenborstel. Jouw tandenborstel.'

Ik ging rechtop staan. 'Ik ben er al uit.' De kamer kwam op me af en ik deed mijn ogen dicht om een golf van misselijkheid te onderdrukken.

'Goed zo,' zei Noelle.

Toen sloeg ze met een nadrukkelijke klap de deur dicht.

# 4

‘Ik wil mijn kussens graag goed opgeschud hebben,’ zei Cheyenne Martin. Ze deed een paar diamanten oorknopjes in haar oren die afkomstig waren uit een imponerende verzameling prachtige flonkerende juwelen in een fluwelen doosje. Ze keerde zich naar de spiegel en streek haar reeds perfect steile, blonde haar glad. Toen nam ze zichzelf met een hooghartige blik van onder tot boven op. Vanaf het moment dat ik was binnengekomen in de overdonderend geparfumeerde kamer die ze met Rose Sakowitz deelde, had ze me lopen commanderen zonder me ook maar één keer aan te kijken. ‘En stop de lakens lekker strak in. Ik wil vanavond niet in een kreukelig bed stappen.’

Ik streek met mijn hand over de hobbels in het sierkussen van natuurzijde. Ik wilde maar een ding: mijn hoofd erop leggen. Dit was mijn veertiende bed. Dat van Rose was nummer vijftien. En dan mijn eigen bed: zestien. Maar dat kwam pas na het stofzuigen. Ik vreesde dat ik aan mijn eigen bed nooit zou toekomen, ik zou tijdens het stofzuigen geveld worden door een hersenbloeding. De Miele-moord.

‘Heb je gehoord wat ik zei, Gluurder?’ vroeg ze. Ze vereerde me met een blik vanuit haar ooghoek.

‘Ja,’ antwoordde ik met mijn kraakstem. ‘Kussens opschud-den. Geen kreukels.’

Ze keerde zich naar me toe en haalde diep adem. Hoe iemand hier diep kon ademenhalen ontging me.

Ze trok aan de manchetten van haar gestreken Ralph Lauren-blouse. ‘Precies. Ik zei al tegen de meisjes dat je dit goed zou kunnen. Je hebt een authentieke arbeidersuitstraling.’

Ik bevroor met een van haar kussens in mijn handen. Hoorde ik dat goed? Ik was zo verbijsterd dat ik geen samenhangende gedachte kon formuleren. Dood, dood, dood, was het enige wat bij me opkwam.

‘Cheyenne,’ zei Rose bestraffend. Ze pakte een grote leren tas van haar bureaustoel. Rose was een klein, superdun meisje met halflang rood haar en restjes van een oranje-achtig zomerkleurtje. Ik vroeg me af hoe ze erin slaagde die tas op te tillen zonder om te vallen. ‘Luister maar niet naar haar,’ zei ze.

Ik dwong mezelf te glimlachen en wierp Cheyenne een vernietigende blik toe, die met gemak haar vier lagen Estée Lauder-foundation had kunnen laten smelten.

‘Hoe bedoel je? Ik bedoelde het als een complimentje!’ zei Cheyenne. ‘Dat begreep je toch wel, Gluurder?’

‘Ja hoor,’ zei ik met een geforceerde glimlach. ‘Liever een arbeider dan een kakmadam,’ mompelde ik.

Cheyennes gezicht betrok, maar ze herstelde zich snel.

‘Er is hier iemand met een scherp tongetje,’ zei ze kalm-pjes. ‘Wat zullen we eens doen om haar haar plek te wijzen?’

Ze pakte een grote pot blusherparels en keerde hem om boven het witgroen gebloemde vloerkleed in het midden van de parketvloer. ‘O, wat doe ik nou!’

‘Cheyenne!’ riep Rose.

Cheyenne tilde haar voet op en vermorzelde de bolletjes in het hoogpolige tapijt. Het liefst zou ik haar bij haar perfecte haar grijpen en haar gezicht in het kleed begraven. Maar dat deed ik niet.

‘Maak dat maar schoon als je klaar bent met de rest, Gluurder,’ zei Cheyenne. ‘Of heb je liever dat ik aan Noelle vertel hoe jij je gedraagt?’

Ze draaide zich om en verliet de kamer. Rose zuchtte en aarzelde even bij de deur.

‘Maak je daar nu maar geen zorgen over. Dat kan vanavond nog wel,’ zei ze. ‘En doe maar niet te veel moeite met mijn bed. Trek maar gewoon de spreid erover, voor het geval Noelle komt controleren.’

‘Komt ze controleren?’

Rose keek me meewarig aan. Ik was duidelijk te naïef voor woorden.

‘Succes.’

Ze deed de deur zachtjes achter zich dicht en ik hoorde haar voetstappen zich verwijderen in de gang. Het studentenhuis was nu zo stil alsof het nacht was. Ik wierp een blik op de klok. Een halfuur om te stofzuigen, te douchen, me aan te kleden en te ontbijten. Niet dat ontbijt een aantrekkelijk vooruitzicht was, maar ik zou toch mijn gezicht moeten laten zien in de kantine, anders zou Noelle me vanavond de toiletten laten poetsen. Ik moest iets overslaan om alles op tijd klaar te krijgen. Douchen dan maar.

Zuchtend liep ik naar het bed van Rose. Ze had aardig tegen me gedaan, dus ik zou iets meer doen dan alleen de spreierover trekken. Ik trok het dekbed recht en pakte het kussen op. Er zat iets vast tussen het bed en de muur. Ik zette mijn knie op het bed en keek nauwkeuriger. Het was iets kruimelig. Groenachtig.

O nee!

Ik sloeg mijn hand voor mijn mond. Het was een stuk muffin. Een oud, schimmelig stuk muffin in een papiertje, dat Rose daar blijkbaar tussen had gepropt nadat ze in bed had liggen snoepen. Ergens in september, zo te zien. Zelfs in de rijke bovenlaag had je dus blijkbaar slonzen. Ik draaide me om, struikelde de badkamer binnen en liet me op mijn knieën op het linoleum voor de wc-pot vallen.

Geen beter begin van de dag dan even lekker overgeven.